

**[Viggo Starcke.]**

Af svaret vil det afhænge, om vi med tillid kan se på den kommende tids politik. Danmarks vitale interesser kræver i dag en anden politik, og kan vi ikke få en anden politik, så må vi have en anden handelsminister. Så vil vi fra vor side stille den højtærede handelsminister et mistillidsvotum.

**Anker Lau:** Må det være mig tilladt at begynde med en kort bemærkning til det ærede medlem hr. Gustav Pedersen. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen følger jo den skik, som åbenbart også følges af visse københavnske blade, at give mig ansvaret for artikler i „Dansk Grossist Tidende“, som man ved jeg ikke har skrevet. „Dansk Grossist Tidende“ er ikke mit blad og skal ikke være mit blad; jeg ønsker ikke noget blad, der skal være forpligtet til at føre mine meninger alene. Det er et liberalt blad, som ikke har nogen partipolitisk indstilling; det er et blad, hvor meningerne frit kan brydes, hvor alle medlemmer, også redaktionen, er så frit stillet, at de kan skrive det, der efter deres overbevisning er det rigtige. Jeg forstår, at noget sådant er ganske uforståeligt for den åndsretning, som det ærede medlem tilhører; han er jo vant til en parti- og pressedisciplin, som vi andre til gengæld ikke forstår. Men sådan er forholdene nu engang, og jeg vil anmode det ærede medlem om at vænne sig til den tanke, at sådan er nu forholdene ved dette blad.

I trontalen har den højtærede statsminister givet os en næsten skematisk opstilling over de lovforslag, som regeringen ønsker at forelægge i den nye rigsdagssamling. Der er derimod ikke mange udtalelser, der giver grundlag for en virkelig bedømmelse af den samlede politik og de fremtidsmaal, som regeringen stræber imod.

Selvom der tales og skrives meget om valg for tiden, kan det jo ikke være meningen, at partierne ved denne lejlighed skal meddele den høje regering, hvilket standpunkt man vil indtage til alle disse spørgsmål. En del kan der formentlig opnås enighed om, medens dette ikke er tilfældet med andre ting, og en hel del vil naturligvis også afhænge af den forhandlingsvilje, der lægges for dagen fra regeringens side. Alt dette må jo afhænge af det idégrundlag, som nu engang bærer de forskellige partiers politik; sådan har det altid været, og det kan jo ikke forandres, fordi vi for tiden har en mindretalsregering, der gerne vil have sin vilje.

Personlig ville jeg anse det for en fordel for rigsdagen, for folkestyret, og ikke mindst for vælgerne bedømmelse af vort arbejde, om partiernes idégrundlag blev en stærkere virkende faktor end de interesser af mere erhvervsmæssig art, som altid er knyttet til enhver lovgivning. De store erhvervsgruppers rent øjeblikkelige interesser kan jo udmærket godt tjenes indenfor en socialiserende politiks rammer, ja, selvom dette vil være helt ødelæggende på længere sigt for de pågældende erhverv og det frie grundlag, som de i virkeligheden også selv anser for det eneste mulige at bygge på. Bedømt udfra erhvervenes modstand mod socialisering må man unægtelig ofte undre sig over den stilling, som visse erhverv indtager til konkret foreliggende sager af stor politisk rækkevidde. Kunne rigsdagen derfor ved en klarere problemstilling og et renere idéindhold i standpunkterne bidrage til at klare linierne i vort lands politik, således at vælgerne fik bedre forudsætninger for at tage stilling, tror jeg meget ville være nået.

Meningen med finanslovens første behandling må formentlig være den, at man her tilkendegiver de linier, man ønsker at følge i sin politik, og som naturligvis berører en række af de forslag, den højtærede statsminister har nævnt, men tillige også en række andre forslag, som de enkelte partier måtte lægge særlig vægt på.

For mit vedkommende ønsker jeg ved denne lejlighed at lægge hovedvægten på de økonomiske og erhvervsmæssige problemer, som ikke mindst for tiden er af ganske særlig afgørende vigtighed, men forinden ønsker jeg dog i al korthed at fastslå min stilling til det sydslesvigske spørgsmål.

Jeg ønsker her at understrege, at det dokument, som jeg i denne sag lægger størst vægt på, er venstres særudtalelse fra juni måned i år, hvor man fastholder kravet om, at sydslesvigernes selvbestemmelsesret sikres i den kommende fredstraktat. Jeg kan ikke se andet, end at regeringens politik på dette område bærer en ikke uvæsentlig del af ansvaret for den udvikling, der fandt sted i Sydslesvig omkring det sidste valg dér. Intet folk kan leve og intet menneskeligt kan gro uden håb, og det forekommer mig, at det mindste, vi kunne gøre for de danske sydslesvigere, også udfra rent egoistiske betragtninger, var, at Danmark stillede sig bag de beskudne krav, sydslesvigerne har stillet. Fælleserklæringen, som regeringen holder sig til, kan ikke være det sidste ord i denne